

RADA GMINY
Dąbrowa Chełmińska

Załącznik do uchwały Nr IX/50/07
Rady Gminy Dąbrowa Chełmińska
z dnia 10.08.2007 r.

PLAN ROZWOJU

MIEJSCOWOŚCI CZARZE

NA LATA 2004 - 2014

Spis treści

Lista załączników	3
Wstęp	4
Analiza zasobów wsi	8
Analiza SWOT	10
Wizja rozwoju wsi	11
Arkusz planowania	12
Harmonogram wdrażania planu	13

Lista załączników:

Arkusze 1	Analiza zasobów wsi
Arkusze 2	Jacy jesteśmy? – Diagnoza aktualnej sytuacji naszej wsi. Jaka jest nasza wieś?
Arkusze 3	Analiza SWOT. Podsumowanie sytuacji rozwojowej wsi Czarze
Arkusze 4	Wizja stanu docelowego
Arkusze 5	Arkusze Planowania Nasza Mała Strategia – Plan Rozwoju Miejscowości
Arkusze 6	Harmonogram wdrażania planu

1. Wstęp

Wieś jest usytuowana w środkowej części województwa kujawsko - pomorskiego, w powiecie bydgoskim i położone jest w północnej części Gminy Dąbrowa Chełmińska. Wieś Czarze zamieszkuje 980 osób (stan na dzień 31 grudnia 2006 r.).

Celem opracowania Planu Rozwoju Miejscowości Czarze jest sformułowanie strategii jej rozwoju, a przedmiotem jest:

- analiza zasobów wsi,
- analiza korzystnych i niekorzystnych cech wewnętrznych sołectwa, oraz potencjalnych szans i zagrożeń występujących w otoczeniu, które mogą mieć wpływ na przyszłość sołectwa i jego mieszkańców,
- wizja rozwoju wsi,
- priorytety rozwojowe, cele i projekty.

Wieś musi dysponować Planem Rozwoju Miejscowości w celu wykorzystania w pełni istniejącego potencjału i szans rozwojowych, w tym dostępu do środków zewnętrznych.

Gmina Dąbrowa Chełmińska posiada Strategię Rozwoju Gminy Dąbrowa Chełmińska do 2013 roku zatwierdzoną uchwałą Rady Gminy Dąbrowa Chełmińska Nr XXXII/252/02 z 10 października 2002 roku w sprawie przyjęcia Strategii Rozwoju Gminy Dąbrowa Chełmińska.

2. Analiza Zasobów wsi Czarze

Wieś Czarze jest zabudowana w kształcie ulicówki, z peryferycznym rozproszeniem, położona na wysokości 30 m n.p.m. w dolinie Wisły nad jej starorzeczem, w części na łagodnych stokach doliny. Przed wylewaniem chronią wieś wały. Między wałami a korytem Wisły występują piaszczyste starorzecza.

Nazwa wsi zmieniała się w ciągu wieków: Scarnese (1222), Scharnensee (1248), Czarnsee (1285), Czarza (1570), Czarze i Czarze (1789), Scharnese (1876 i później).

Do najważniejszych zabytków wsi należy salowy kościół ze schyłku XIII i pocz. XIV w. (wyposażenie barokowe) zbudowany w stylu gotyckim z kamieni polnych i cegły według planu prostokątnego, bez oddzielnego prezbiterium, z dobudowanym później przedsionkiem i z wieżą więzarkową od zachodu wraz z cmentarzem rzymsko - katolickim założonym w XIX w. usytuowanym wokół kościoła. Na terenie wsi znajduje się także cmentarz ewangelicki z XIX w., usytuowany we wschodniej części wsi o bogatym drzewostanie; bardzo zdewastowany - nieczynny.

Przez teren wsi przebiegają drogi powiatowe nr 1601 C relacji Dąbrowa Chełmińska - Kokocko oraz nr 1540 C Ostromecko - Czarze.

Część wsi Czarze znajduje się na obszarze Zespołu Parków Krajobrazowych Chełmińskiego i Nadwiślańskiego, który został utworzony na mocy Zarządzenia Wojewody Kujawsko-Pomorskiego Nr 144/03 z dnia 21 maja 2003 roku z Parku Krajobrazowego Doliny Dolnej Wisły w Świeciu.

Utworzony Park ciągnie się wzdłuż Wisły na długości 100 km i zajmuje powierzchnię 55,6 tysięcy ha. Administracyjnie położony jest na terenie 16 gmin: Bydgoszcz, Osielsko, Dobrcz, Dąbrowa Chełmińska(m.in. wieś Czarze), Unisław, Kijewo Królewskie, Pruszcz Pomorski, Świecie nad Wisłą, Stolno, Jeżewo, Drgacz, Grudziądz, Warlubie, Nowe, Chełmno i miasto Chełmno. Jest więc największym Parkiem w województwie Kujawsko-Pomorskim. Zanotowano tutaj ponad 1000 gatunków roślin naczyniowych, a wśród nich wiele niezwykle rzadkich i ginących, 50 spośród nich objętych jest ochroną ścisłą.

Osią wyznaczającą kształt ZPKChiN jest rzeka Wisła, której charakterystycznymi elementami są pojawiające się piaszczyste wyspy i ławice. Zwykle są one nietrwałe. Jednak, gdy nie

zostają rozmyte, szybko zarastają roślinnością, a rzeka odkłada następne ławice na ich przedłużeniu lub w pobliżu. Ważną cechą jest ich izolacja od lądu, dzięki czemu są cennym miejscem gniazdowania wielu gatunków ptaków zagrożonych wyginieciem.

Na dnie doliny, w pobliżu rzeki, na regularnie zalewanych terenach, spotkać można lasy łąkowe, będące europejskim odpowiednikiem tropikalnych lasów deszczowych. Ta najbardziej złożona struktura przestrzenna wśród lasów naszego kontynentu złożona jest w znacznej mierze z wierzyby kruczej i białej, topoli czarnej i białej oraz krzewów, np. trzmieliny europejskiej i dzikiego bzu czarnego. Runo leśne tworzy gęszcz wysokich wieloletnich roślin zielnych, takich jak bylica pospolita, starzec rzeczny, kostrzewa olbrzymia, pokrzywa zwyczajna i inne. Łęgi są najbogatszym w ptaki i ssaki środowiskiem leśnym centralnej Europy. Dawniej lasy te porastały doliny wszystkich większych rzek, jednakże w wyniku działalności człowieka uległy znacznej redukcji.

Tereny niegdyś zalewowe, dzisiaj stanowią żyzne łąki i pola z licznymi ciągami jezior i starorzeczy, będącymi fragmentami dawnego koryta rzeki. Początkowo starorzecza wypełnione są wodą, z biegiem czasu ulegają jednak zasypaniu i zamuleniu, aż w końcu zaznaczają się jako płytkie, podmokłe zakłębienia otoczone pasmem drzew. Odcięte od nurtu starorzecza cechują się bogactwem roślin wodnych. Rosną tu grzybenie, grążel, rdzestnice i rzadka paproć wodna, będąca pod ścisłą ochroną-salwinia pływająca. Charakter roślinności wodnej i szuwarowej niejednokrotnie stanowi odzwierciedlenie ukształtowania strefy brzegowej zbiornika wodnego i od głębokości wody. Na granicy lądu i wody wykształcają się zwykle turzycowiska, najpłytsze partie akwenów porastają szuwały właściwe, dalej często obserwowanym jest pas roślin wodnych o liściach pływających. Bardzo charakterystycznym i powszechnie znanym zbiorowiskiem roślinności o liściach i kwiatach pływających jest zespół grążela żółtego i grzybeni białych. W miejscach najgłębszych występować może roślinność całkowicie zanurzona.

Strefa zboczowa wznosząc się, przechodzi w wysoczyznę morenową, mającą charakter płaskiej i falistej równiny. Strefę tę urozmaicają pojedyncze zagłębienia, tzw. oczka wodne, powstałe po wytopieniu się brył martwego lodu. Wysoczyznę morenową rozcinają liczne doliny i parowy, które osiągają kilka kilometrów długości i kilkadziesiąt metrów głębokości. Z obszarami wysoczyzn wiążą się typowe, zróżnicowane siedliska lasów mieszanych i borów.

Największy jednak udział w tworzeniu krajobrazu Parku mają zbiorowiska użytków zielonych – łąkowe i pastwiskowe. Swoją genezę i trwanie zawdzięczają gospodarce człowieka, głównie koszeniu i wypasaniu. Powstały one po wykarczowaniu lasów lub na skutek odwodnienia torfowisk niskich. Główny składnik roślinności łąk i pastwisk stanowią trawy.

Na terenie Zespołu Parków Krajobrazowych Chełmińskiego i Nadwiślańskiego istnieje 14 rezerwatów przyrody, 101 pomników przyrody w tym 4 obiekty przyrody nieożywionej (1 jaskinia, 1 głąz narzutowy i 2 źródła), 97 pojedynczych drzew lub ich grupowań oraz alei.

Na najbardziej wartościowych przyrodniczo obszarach utworzone zostały rezerваты, których zadaniem jest zachowanie pewnych fragmentów przyrody uznanych za naturalne lub mało zmienione działalnością człowieka. Obiekty te o różnych wielkościach, wyłączone są z eksploatacji gospodarczej ze względu na ich rangę ekologiczną, naukową i dydaktyczną. W zależności od celu ochrony rozróżnia się odpowiednie typy rezerwatów. Niektóre z występujących na terenie Zespołu Parków Krajobrazowych Chełmińskiego i Nadwiślańskiego mają status rezerwatów ścisłych, gdzie nie dopuszcza się żadnej ingerencji człowieka i daje się przyrodzie możliwość kształtowania zgodnie z jej prawami. Większość obiektów to rezerваты częściowe, w których istnieje możliwość przeprowadzania zabiegów gospodarczych, wspomagających przyrodę w utrzymaniu stanu zgodnego z celem.